

Turbuly Lilla

Tóth Imre (1966. július 2. – 2021. március 20.)

Mintha egész költészetével erre a korai kilépésre készült volna. Jeleket gyűjtött verssorokba: az idő, a változás, a hanyatlás jeleit. Egy valamikor volt aranykortól a megállíthatatlan pusztulás felé sodródás lenyomatait. Volt valami szelíd, makacs heroizmus a költészetében. A vateszköltő hangja, aki nem tud hallgatni, ugyanazt súgja értetlen hallgatói fülébe ezeregyedszerre is: Zuhanunk, hát nem látjátok?! Nem láttuk. Vagy próbáltuk nem látni. Könnyebb volt a farmeres, kockás inges könyvtárost látni, mint a rossz híreket hozó jósköltőt.

Azt hiszem, nem tudott volna máshol élni, mint Zalaegerszegen, miközben folyamatosan elvágott onnan. Szeretett volna közelebb lenni a fővárosi irodalmi közeghez, bántotta, hogy lemarad lehetőségekről, hogy – ahogy egy versében meg is írta – a „vidéki költők” reflektorfényből kiszorult életét éli. Bánthat minket, hogy elkerülték a díjak, elismerések. De közben mintha ez a „száműzöttség” munkaeszköz is lett volna a költészetéhez.

Egerszeghez, a gyerekkori Landorhegyhez és a neki sokszor túl zajos belvároshoz különben is eltéphetetlen szálak fűzték. A katonatiszt apa emléke, az édesanyja halála után üresen maradt otthon megbújt a verseiben. Ahogy saját katonaságának emlékképei is. Itt ismerték, itt volt otthon. Ha pedagógus feleségével, Hantos Katalinnal végigsétáltak a Kossuth utcán, olvasók és tanítványok sora jött szembe velük. És ha már ő nem mehetett a kortársak után, elhozta őket Egerszegre. Két éve megalakította a Szépírók Társasága helyi csoportját, költőket, írókat hívott könyvbemutatókra, irodalmi estekre. Literatúrista című sorozata gyorsan népszerűvé vált a helyi irodalomkedvelők között.

A sárvári Diákköltők Találkozója segítette indulását, majd nagyon fiatalon, 19 évesen bemutatkozhatott a Mozgó Világban. Utána versszegényebb évek következtek, de a 2000-es évektől egyre gyakrabban bukkant fel a legnevesebb irodalmi folyóiratokban. A Mozgó Világ mellett például az Élet és Irodalomban, Kalligramban, Műhelyben, Parnasszusban, Új Forrásban, Holmiban. A Pannon Tükörnek rendszeres szerzője, majd rovatvezetője, online szerkesztője is volt. Sokat publikált a Spanyolnáthában, évekig aktív szerzője volt a dokk.hu-nak. Szerkesztette a megyei könyvtár irodalmi-kulturális portálját, a Deák+kertet.

Három önálló verseskötet (Nostradamus menyegzője, 2004; A lélek nulla foka, 2009; Exit, 2016) és egy novelláskötet (A kert, 2015) őrzi munkáit. Utóbbival elnyerte a Magyar Írószövetség és a Canon digitális könyvnyomtatási pályázatának díját.

Tartott a járványtól, nagyon várta, hogy végre megkapja a védőoltást. Nem kapta meg. A halála előtti napon még a 2014-ben megjelent Palackposta című zalai antológia bemutatójáról posztolt emlékképeket. Aztán március 20-án (ahogy egyik versében írta) „a tavaszpontra átlépett a halál”. Néhány héttel ezelőtt örömmel újságolta a facebookon, hogy lesz új kötete. Az már a beteljesült jóslatok könyve lesz.